

JASPER KENT

HALKIN İRADESİ

Rusya, 1881.

İki büyük atlenin kanı, tek kişinin damarlarında
dolaşiyor. Ailelerden birinin soyunu sürdürebilmesi
için dökülmesi gerekiyor.

JASPER KENT
Halkın İradesi

The People's Will, Jasper Kent

© 2013, Jasper Kent

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Transworld Publishers ve Anatolialit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncın yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2014

Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Paul Young / Artist Partners Ltd.

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2198-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

JASPER KENT

Halkın İradesi

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
Samim Sakacı

Jasper Kent, 1968'de Worcestershire'da doğdu. Cambridge'te fen ve doğa bilimleri öğrenimi gördü, kuramsal fizik dalında uzmanlaştı. Bir süre serbest yazılım danışmanlığı yaptıktan sonra, yaklaşık yirmi yıl müzikal tiyatro alanında oyuncu, müzisyen, yönetmen ve besteci olarak çalıştı. *Writer's Cramp* (Yazar Krampı), *Malvolio's Revenge* (Malvolio'nun İntikamı), *The Promised Land* (Vaat Edilmiş Toprak), *Remember! Remember!* (Hatırla! Hatırla!) adında dört müzikli oyun yazdı. Sussex'te yaşayan Kent, büyük ününü edebiyat alanında yaptı. Tarihî fantezi roman türünde bugüne kadar yazılmış tüm kitaplar arasında altıncı büyük yapıt olarak seçilen *Oniki*, *On Üç Yıl Sonra* ve *Çarın Laneti*, *Danilov Beşlemesi*'nin ilk üç kitabıydı. *Halkın İradesi*, dizinin dördüncü kitabı.

Jasper Kent'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oniki, 2010

On Üç Yıl Sonra, 2011

Çarın Laneti, 2012

M. B. K. ve E. B. K. için

Yazarın notu

Ölçüler: Çar Büyük Petro, Rusya İmparatorluğu'nun ölçü sistemini büyük ölçüde İngiliz sistemine dayandırmıştır. Bu nedenle bir *diuym* tam olarak bir inçe eşittir (metinde İngilizce sözcük kullanılmıştır), *ayak* için de hem İngilizcede hem de Rusçada aynı sözcük ve ölçü kullanılmaktadır. Bir İngiliz poundunun yalnızca onda dokuzu kadar bir ağırlığa karşılık gelmesine rağmen, bir *funt* bir pound olarak tercüme edilmiştir. *Verst*, bir kilometreden biraz daha uzun bir uzaklık birimidir.

Tarihler: XIX. yüzyıl boyunca Ruslar tarihlerini eski Jülyen takvimi esas alarak yazmışlardır. Jülyen takvimi 1880'lerde Batı Avrupa'da kullanılan Gregoryen takviminin on iki gün gerisinden gelmekteydi.

Metinde geçen tüm tarihler Rusların kullanım şekliyle verilmiştir. Örneğin Dostoyevski'nin ölüm tarihi Batılı tarih kitaplarında 9 Şubat olarak geçerken, kitapta 28 Ocak 1881 şeklinde verilmiştir.

John Dunne'a Esher'daki Aziz George Kilisesi hakkında verdiği bilgiler, Stéphane Marsan'a Fransızca konusundaki yardımları ve Seçkin Selvi'ye Osmanlı Dönemi'ndeki İstanbul hakkında verdiği fikirler için teşekkür ederim.

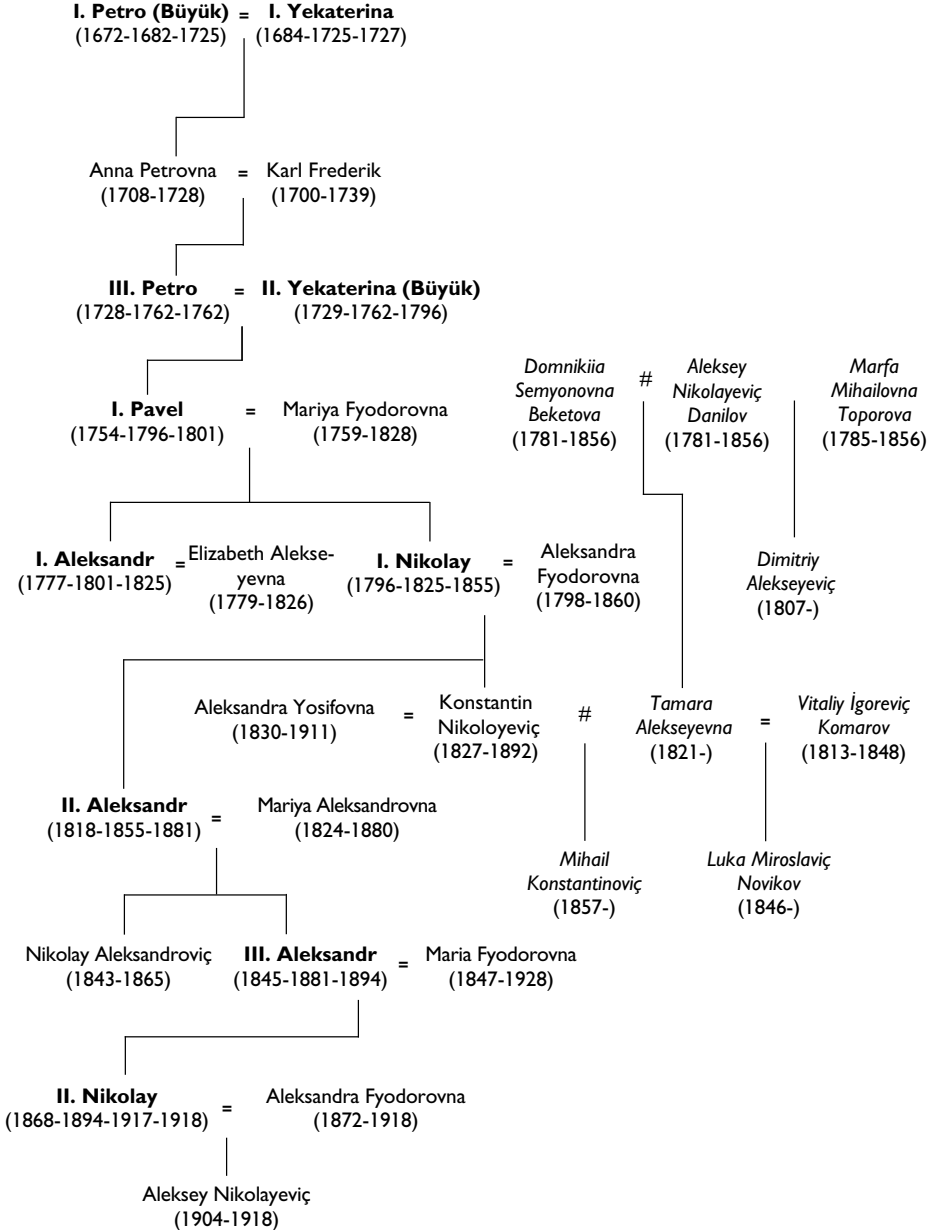
Romanov Hanedanı

Tahta geçen çar ve çariçelerin adı siyah olarak yazılmıştır.

Kurgusal karakterler italik olarak yazılmıştır.

Evlilik dışı ana babalık # işareti ile gösterilmiştir.

Tarihler, doğum-tahta geçme-tahttan inme-ölüm tarihleri biçimindedir.

ST. PETERSBURG 1881

Akçak Nava

Petro-Pavel Kalesi

Mermir Saray

Smolenskoye Mezarlığı

Bronz Adli

Aziz İbrahim K. meclisi

Mak suhulimv skay Volk

Marifinskiy Toyaroom

Hotel d'Europe

Ermitazi Kilisesi

Alek sandu' in suikasta ugrudiga yer

Mancei

Maloya Sadovayn Çabbesi'ndeki peşinira usaklin

Aleksandrinskiy Meydan

Sigar Pazari

Fontanka 116

Bibçesi

Yaz

Fontanka 134

Yalnızca alçaklar, gücün kan dökenlerin değil,
damarlarında kan akanların yanında olduğunu unuturlar.
Gerçek şudur ki, yeryüzünde kan yasası hüküm sürer.

FYODOR DOSTOYEVSKI
1881 yılındaki ölümünden
kısa süre önce

Öndeyiş

Karar oybirliğiyle alınmıştı. Ceza ölümdü.

1879 yazında *Zemlya i Volya*'nın (Toprak ve Özgürlük) Yürütme Komitesi merkez Rusya'nın Lipetsk şehrinde bir kongre düzenlemişti. On bir kişiydiler. Bir jüri oluşturabilmeleri için on iki kişi gerekiyordu ama onlar yeterdi. İşte tam da bu jüri fikri Rusya için bir yenilikti – hem de özellikle saygın bir Rus olan sanığın kendisinin önyak olduğu bir fikir. Anavatanın her yerinden gelmişlerdi – tabii ki Petersburg ve Moskova'dan ama güneyden, Gelendzhik, Odessa ve Kiev'den de. Ölüm cezasını en hevesle savunanlar güneyden gelenlerdi. Onlar yoksulluğu daha iyi biliyorlardı ya da en azından daha yakından tanıklık etmişlerdi. Aralarından bazılarının ana babaları on sekiz yıl önceki özgürleştirme öncesinde serf olmalarına rağmen, Yürütme Komitesi'ndekilerin hiçbiri gerçekten yoksul değildi. Bazıları hükümlünün aynı zamanda özgürleştiren kişi de olduğu gerçeğinde bir ironi iması sezebilirdi ama duygusallık zayıflık demektir. O, *onlarla* hesaplaşıyor olsaydı, duygusal davranmazdı.

Lipetsk bir kaplıca kentiydi ve bu on bir kişi –on erkek ve bir kadın– hasta kisvesi altında birer ikişer gelmişlerdi oraya. Sulardan içmiş, çamur banyosu yapmış, berrek ve balıktan yoksun suyunu seyrederek gölde kürek çekmişlerdi. Şiryayev, suyu insanlar için böyle sağlıklı hale

getiren ve aynı zamanda içinde balıkların yaşayamamasına neden olan şeyin mineraller olduğunu söylemişti. Şiryaev bir bilimadamıydı. Bunun faydası olacaktı.

Yörenin insanları arasında bu göl Deccal Gölü adıyla biliniyordu. Bu ismin nereden geldiğini ilk soran Frolenko olmuştu. Onlara, sözü edilen deccalın Çar I. Petro'dan –Büyük Petro– başkası olmadığı söylenmişti. Yürütme Komitesi üyeleri yüzlerindeki gülümsemeyi saklamışlardı. Petro buraya yargılamak için geldikleri adamın büyük, büyük, büyük, büyükbabasıydı. O, XVIII. yüzyılın başında Rus toplumunu yeniden şekillendirmeye başladığında, çoğu kişi onun İncil'in önceden haber verdiği sahte peygamber olduğunu düşünüyordu. Bugün ise, Hıristiyan mitolojisini pek önemsememekle birlikte Toprak ve Özgürlük üyeleri II. Aleksandr'a aynı gözle bakıyorlardı.

Yürütme Komitesi 15 Haziran'da şehir dışındaki bir ormana doğru yola çıktı; burası popüler bir piknik alanı olmasına rağmen, gözlerden uzak bir yer bulmayı başardılar. Esas amaçları piknik yapmak değildi ama yanlarında yiyecek, şarap ve votka getirmişlerdi. Keyifleri yerindeydi. Oraya giderlerken Zelyabov muazzam gücünü göstermek için yanlarından geçen bir *droşki*'yi arka aksından yakalayıp havaya kaldırarak arabanın önünde koşan atı durdurmuştu. Dikkati üstlerine çekmek istemiyorlardı, kimse onların gerçek amacını öğrenmemeliydi.

Yemekten sonra Aleksandr Dimitriyeviç Mihaylov adası Aleksandr Nikolayeviç Romanov'a yöneltilen suçlamaları okudu. Orada olmadığı için kendisini itham edenlerle yüzleşme olasılığı bulunmamasına rağmen, çarın bir savunması vardı. Mihaylov onu dikkate almadı. "Saltanatının ikinci yarısında imparator, altmışlı yıllarda ilerici kişilere yapmaları için izin verdiği iyi şeylerin neredeyse tümünü ortadan kaldırmıştır," diye açıkladı diğerlerine. Üyelerin her birine Aleksandr'ın saltanatının erken döneminde yaptığı reformların şimdi ve yaşamasına izin verilmesi durumunda ileride ülkeye getirebileceği kötülükleri

mazur gösterip gösteremeyeceği soruldu. Hepsinden aynı yanıt geldi: "Hayır."

Karar verilmişti.

Sonra infazın nasıl gerçekleşeceğini ve çar öldükten sonra monarşinin bütün gösterişli yapılarının nasıl yerle bir edileceğini konuşarak devam ettiler. İkinci konu basit, hatta neredeyse sıkıcıydı. Devrimi halk yapacaktı. Aleksandr'ın ölümüyle birlikte kitleler özgürleştiklerini hissedeceklerdi. Mesele yönetim dönüşümünün nasıl harekete geçirileceğinden çok, dönüşümün nasıl idare edileceğiydi. Ama ölecek olanın yalnızca çar olmaması işe yarayabilirdi. Tahta geçebilecek belli bir kişi olmazsa her şey daha kolay olurdu. Çareviç Aleksandr Aleksandroviç, III. Aleksandr olmamalıydı. Henüz on bir yaşında olmasına rağmen, onun oğlu da II. Nikolay olmamalıydı. Romanov adını taşıması durumunda, çocuk imparatora dahi tepki gösterebilecek insanlar vardı.

Ama asıl hedef çar olmalıydı. Onun nasıl öleceğini konuşmaya başladıklarında, bilimadamı Şiryayev yeni çağı başlatacak yeni bir buluşu, dinamiti, önerdi. Dinamit gerek duydukları her şeyi sağlardı. İnfazcıya kaçabilme fırsatı verirdi; hem zalimin kendisiyle hem de beraberindekilerle hesaplaşma şansı sağlardı ve fark edilirdi. Toprak ve Özgürlük, Fransız seleflerinden terörün kendisinin bir politik ifade olduğunu öğrenmişti.

Ve böylece Lipetsk Kongresi birçok karar alınarak sona erdi. Yürütme Komitesi ne yapılması gerektiğini biliyordu. Nasıl yapılacağını da. Geriye sadece ne zaman olacağını belirlemek kalıyordu.

Ama Yürütme Komitesi'nin kararları Toprak ve Özgürlük'ün bütün geniş üye tabanında popüler olamadı. Voronezh'de bir kongre daha yapıldı ve iki ay sonra Toprak ve Özgürlük artık yoktu. Lipetsk'te alınan kararlarla hemfikir olmayanlar, politik araçlardan yararlanarak köylülere daha adil bir şekilde toprak dağıtılmasını hedefleyen kendi partileri Kara Bölünme'yi kurdular.

Yürütme Komitesi ve diğer birçok kişi verdiği kararla-

ra sadık kaldı ve kendisini çara verilen cezanın uygulanmasına adadı. Onlar da grupları için yeni bir isim seçti; basit sözcüklerle, kendilerini tanımladığına inandıkları ve onlarda somutlaştığını *bildikleri* şeyi ifade eden bir isim.

Kendilerine *Narodnaya Volya* – Halkın İradesi ismini verdiler.

Karar oybirliğiyle alınmıştı. Ceza ölümdü.

Lipetsk'teki olaylardan on yıldan fazla bir zaman önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, bu duruşma daha basitti. 1865 yılında Saratov'da gerçekleşmişti. Sanık kraliyet ailesine ya da soylulara mensup değildi, hatta suçlarını Rusya'da işlemiş olmakla birlikte Rus vatandaşı da değildi. Onun durumunda, önceki yıllarda yaptığı iyi şeyleri sonraki yaşamındaki kötülöklere karşı tartmanın gereği de yoktu. Suçları için hafifletici nedenler bulunmuyordu.

Lipetsk'teki duruşma yalnızca on bir jüri üyesiyle yapılmak zorunda kalacaktı ama Saratov'da ancak iki jüri üyesi vardı. Yine de bir mahkemenin gerektirdiği prosedürü takip ettiler ve gerekli bütün rolleri üstlendiler. Aralarında daha yaşlı olanı bir kadındı ve en çok o konuştu. O, iddia makamını temsil ediyordu, aynı zamanda da bir numaralı tanıktı. Diğer tanıklar orada bulunamamıştı, o da bu nedenle onları da temsil ediyor ve bildiği kadarıyla onların yaşadıklarını anlatıyordu. Bu kadın savunma avukatı görevini bile üstlendi. Hakim ondan savunmasını sunmasını istediği zaman ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve tek kelime bile etmeden tekrar yerine oturdu. Hakim kırdadı.

Sonra jüri –biraz önce hakim ve avukattılar– çekildi. On bir kişiye kıyasla iki kişi arasında oybirliği sağlanması daha kolaydı ama zaten karar konusunda hiçbir kuşku yoktu. Vardıkları kararı açıklamak hakime düştü. Bazıları, onun kararı sadece birkaç dakika önce kendisiyle birlikte jüri üyeliği yapmış bir kişiye açıklamasını anlamsız bulabilirdi ama o rol yapmaktan anlıyordu.

Jüri kararını verdikten sonra cezayı açıklamak hakimin göreviydi. İddia makamını ölüm cezası lehinde güçlü bir konuşma yaptı ve savunma avukatı buna karşı getirebileceği sav bulamadı. Hakim fazla uzun düşünüp taşınmadı. Sadece, “Ölüm,” sözcüğünü fısıldadı. Bu, her hakim için zor bir karardı, hatta günün birinde başka bir rol, cellat rolü, üstleneceği anlamına geliyorsa daha zordu.

Ve yine daha zordu çünkü hakim küçük bir çocuktu – henüz sekiz yaşında bir erkek çocuğu.

I

Osokin saatine baktı. Öğlen on ikiye bir vardı. “Hazırız,” dedi, sesi korku olarak yorumlanmayacağını ümit ettiği bastırılmış bir heyecanla titreyerek.

Albay Otrepyev yanıt vermedi. Yan tünelin ağzında duruyordu, daha doğrusu durmaya çalışıyordu çünkü daracak yerde sırtını tam dikleştiremeyecek kadar uzun boy-luydu. Altı gün önce gecenin geç saatlerindeki esrarlı geli-şi sırasında yanında olan bir avuç asker onun biraz ilerisin-de duruyordu. Yukarıdakiler albayın bütün kaprislerinin yerine getirilmesini emretmişti. Altı günlük çalışmanın sonucu olan o yan tünel ise kaprisin ötesinde bir şeydi.

Asıl saldırı kuvvetleri daha arkada, büyük tünelin ağ-zındaydı. Osokin ileri akın etmeye başladıklarında onlara katılmayı düşünmüyordu. Onun görevi şehrin altını kaz-maktı, işgal etmek değil. Aslında daha az risk alıp daha küçük bir zafer elde etmeyi kabullenerek artçı kuvvetler-le birlikte hareket etmek niyetindeydi ama Otrepyev’in gelişiyle birlikte fikri değişmişti. Diğer tünelin sonunda ne olduğunu görmek istiyordu.

“Her şey hazır mı, teğmen?” diye sordu.

Teğmen Lukin başını kaldırıp baktı. Kurumuş dudak-larını yaladı ve kısaca başıyla onayladı. O bütün bunların arkasındaki gerçek dâhiydi. Yaşı yirminin biraz üzerin-deydi; Moskova’daki İmparatorluk Teknik Okulu’ndan

mezun olalı daha birkaç yıl olmuştu. Orduya katılmanın tuhaf bir yoluydu ama etkiliydi. Bilim, savaşın geleceğiydi; “Sivastopol’da adamları yerine onlar ölse daha iyi olurmuş,” dedirten birkaç ihtiyar dışında bütün subaylar bunu bilirdi. Ama onların devri gerilerde kalmıştı ve adından söz ettirme arzusuyla dolup taşan farklı bir subay kuşağı yetişmişti artık. Lukin işini bilirdi; onun işi tünel kazmak ve patlayıcıları. Sanki bu iş için doğmuştu.

Osokin onların bu kadar kısa zamanda bu kadar ilerleme kaydedebileceğini asla tahmin edemezdi. Sadece iki hafta önce, 1880 sona erip 1881 yılına girdikleri sıralarda başlamışlardı ve şu anda hazır durumdaydılar. Tam üstlerinde, tahrip edilmeye çalışıldığından habersiz ve kendisini bekleyen yıkıma karşı hazırlıksız, devasa Gök Tepe Kalesi yükseliyordu. Kale her gün üzerine gülle yağdıran ve kerpiç duvarlarını harap eden altmış Rus topunun yayılım ateşine karşı koyuyordu. Ama bugün öğle vakti tehlike çok farklı bir yönden gelecekti.

Şu anda ortalık sakindi. Salvonun başlaması işaret olacaktı. Önlerinde, tünelin ileri kısmında güvenli, uzak bir mesafede beş bin pound ağırlığında nitrogliserin vardı. Oradan başlayan iki ince bakır tel, Lukin’in çömelmiş olduğu yere kadar uzanıyordu. Lukin’in önünde yan tarafında bir kol bulunan, üstünden iki madenî iğne çıkan küçük, ahşap bir kutu vardı. Lukin anlatmaya çalışmıştı ve Osokin onun nasıl çalıştığı hakkında tam bir fikir edinmemiş olmasına karşın yeterince anlamıştı. Lukin’in sadece yan taraftaki kolu çevirerek elektrik akımı üretmesi gerekiyordu ve sonra –bum– Gök Tepe’nin duvarları yerle bir olacaktı. Yuşa on bin boruyla bile bundan iyisini yapmış olamazdı.¹

Ama Otrepyev’in gelişi sorunları artırmıştı. Osokin onu gördüğü anda küçümsemiş ve albay ne zaman yanın-

1. Eski Ahit’e göre Yahudileri vaat edilmiş topraklara götüren kişi. Yuşa ve ordusu Eriha şehrine saldırırken savaşçılar borularını öyle kuvvetle çalarlar ki, çıkan ses şehrin duvarlarını yerle bir eder ve böylece şehir düşer. (Ç.N.)

dan geçse *opriçnik*¹ sözcüğünü mırıldanmamak için dilini ısırması gerekmişti. Bugünlerde daha doğru olan terim *ohranik*² idi ama ismi ne olursa olsun Albay Otrepyev buram buram Üçüncü Şube kokuyordu. Üçüncü Şube hâlâ mevcut olsaydı, orada çalışıyor olabilirdi. O kurumun beş ay önce dağıtılmış olması her yerde sevinçle karşılanmıştı. Ama çalışmaya devam ediyor ve pis kokusu dağılmak bilmiyordu.

Yine de albayın emirlerine itaat edilmesi gerekiyordu. Ek tünel kazılmıştı, ağızından dışarı bir çift tel çıkıyordu ve onların diğer ucunda daha fazla patlayıcı vardı; ana tünel için kullanılanlar kadar fazla değildi ama yeterliydi. Otrepyev ve Lukin her şeyi dikkatle ele almıştı. Otrepyev tünelin nereye kadar uzanmasını istediğini, Lukin ise onun nasıl kazılacağını biliyordu. Lukin yardım etmekten mutlu olmuştu. Belki Otrepyev'in ne olduğunu anlamayacak kadar gençti. Belki kendi halkını ispiyonlayan bir adama karşı hissettiği tiksintiyi açığa vurmayacak kadar zekiydi. Belki de sadece işin kendisi onu büyülemişti. Kendi patlatma tellerinin uçlarını Otrepyev'inkilerle birleştirip saralı daha birkaç dakika olmuştu ve zamanı geldiğinde büyük patlama küçüğünü gizleyecekti.

Zamanı geldiğinde.

Osokin tekrar saatine baktı. Bir dakika geçmişti. Topların sesi burada boğulurdu ama duyulurdu. Kazdıkları günler boyunca hep duyulmuştu ve durmaksızın toprağa dalıp çıkan küreklerin çıkardığı sestene daha yüksekti. Şimdi ortalık sakindi. En yüksek ses Osokin'in kendi nefesinin sesiydi. Tünelin loş ışığında arkada bekleyen adamları ve ya onları patlamadan koruyacak olan öndeki geçidin dönemecini görmek imkânsızdı. Lukin elektrik ışığı kullanmayı önermişti ama Rusya'dan çok, Afganistan'a yakın olan bu yerde böyle bir kaynak yoktu.

Başladığında, gürültü olmaktan çok bir algıydı ve Oso-

1. Çarlık Rusya'sının çok korkulan gizli polis örgütü. (Y.N.)

2. Çarlık Rusya'sı polis örgütünde çalışan gizli polis ya da muhbir ve casus. (Y.N.)

kin'e kulakları değil, ayakları aracılığıyla ulaştı. Osokin emin olmak için birkaç saniye daha bekledi. Önceki günlerde toprağı kazarlarken duyduklarından farklı bir sestiydi bu. Şimdi silahların kendi seslerini, genleşen gazın gülleri namlulardan dışarı fırlatan patlamalarını hiç duymuyordu. Şiddetli saldırı yukarıdaki şehri titrettiği sırada tek algılayabildikleri şey zeminin sarsıntısıydı. Lukin'e baktı; o da fark etmişti.

"Adamlar, efendim," dedi Lukin, başıyla arkalarındaki tünele işaret ederek. "Sesi bütün o gövdeler engelliyor olmalı."

Osokin başını salladı. Başını kaldırıp Otrepyev'e baktı, nihayet o da Osokin'e döndü. "Haydi!" diye emretti albay.

Osokin, Otrepyev'in sabırsızlığıyla oynamaktan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın görevini biliyordu. Top ateşi başlamıştı; gerisi gelmeliydi. Parmaklarını kulaklarına bastırdı.

"Yap şu işi!" diye tısladı Lukin'e.

Teğmen, içinden şeytan çıkan oyuncak kutuyla oynayan küçük bir oğlan çocuğı gibi hızla çevirdi kolu. Tıpkı o oyuncakta olduğu gibi, çabasının sonuç vereceğı an önceden kesin olarak tahmin edilemezdi. O yüzden, bekleniyor olmasına rağmen patlama bir sürpriz oldu.

Bu kadar küçük bir eylemin bu derece yıkıcı bir etki yaratabilmesi teknolojinin olağanüstü gücünün göstergesiydi. İlk ses ama sadece anlık bir farkla, daha kısa olan yan tünelden geldi. Kulaklarını kapatmış olsa bile, öndeki tünelden gelen ses diğer bütün sesleri –ve düşünceleri– bastırana kadar, iki patlamanın derecesini ve yönünü ayırt edebildi. Osokin etkilerini hissettiği sırada patlamanın sesi henüz artmaya devam ediyordu; önce geçitte Osokin'e doğru sert bir rüzgâr esti, sonra ona kendisini bir duvara çarpmış gibi hissettiren ve yere fırlatan daha sert bir darbe geldi. Düşerken bir an ellerini başından ayırdı ve kulak zarlarını döven sesi bütün yoğunluğuyla hissetti. Yaralanmayı sağır olmaya tercih ederek kulaklarını hemen tekrar kapattı.

JASPER KENT'İN BÜYÜLEYİCİ, ÜRPERTİCİ, ALKIŞLANASI
TARİHİ VAMPIR DİZİSİ DANİLOV BEŞLEMESİ'NİN DÖRDÜNCÜ KİTABI

HALKIN İRADESİ

Türkmenistan, yıl 1881. Gök Tepe Kalesi'nin zindanında bir tutsak var. İki yıldır bağlı olduğu sandalyeden kalkmamış, elli yıldan uzun süredir gün ışığını görmemiş biri. Şehir, Rusların kuşatması altında, çok geçmeden de düşüyor. Rus ordusundaki bir albay, çok özel bir nedenle burada bulunuyor. Albay Otrepyev kalenin mahzenine iniyor. Ne var ki, onun gelişi tutsak için özgürlük anlamına gelmiyor; albay sadece yeni bir zindancı, üstelik eski bir dost, yeni bir düşman. İkiisi birlikte daha da eski bir düşmanla buluşmak için Rusya'ya dönüyorlar.

St. Petersburg'da başvampir Zimeyeviç, her zamanki gibi pusuda bekliyor. Çar II. Aleksandr'a gücünün yetmeyeceğini biliyor ama yeni çareviç için durum farklı. Otrepyev tutsağı ona getirince, Zimeyeviç ihtiyacı olan her şeyi elde etmiş olacak. Geriye sadece çarın ölmesi kalıyor. Ne var ki Gök Tepe'den gelen yalnızca Otrepyev'le tutsağı değil. Peşlerinden gelen subay, ne çarı ne Otrepyev'i ne de Zimeyeviç'i umursuyor. O kendi ailesinin intikamını almakta başka bir şey düşünmüyor.

Bu arada çarın halka tanıdığı birtakım özgürlükler, halkın daha fazlasını istemesine yol açıyor; bazıları ise mutlak özgürlüğün diktatörün ölümüyle gerçekleşeceğine inanıyor. O inançla 1 (13) Mart 1881 günü Çar II. Aleksandr'a yaptıkları suikastle Rus tarihinde önemli yeri olan Halkın İradesi (*Narodnaya Volya*) örgütü, dünyadaki terörist örgütlerin ilk örneklerinden biri.

1812'de Rus tarihinin en kara dönemi sayılan Napoléon işgali sırasındaki gerçek olayları çarpıcı bir vampir öyküsüyle harmanlayarak başlayan "Danilov Beşlisi", bir yandan Danilov ailesinin, diğer yandan Romanov Hanedanı'nın korkulu rüyası olarak tam yüz elli yıl sürüyor ve çarlığın düşmesi, Danilov ailesinin son üyesinin de o korkulu rüyayı bitirmesiyle sona eriyor. Beşlemenin dördüncü kitabı olan *Halkın İradesi* de diğerleri gibi bir solukta okunan sürükleyici bir roman.

Kapak resmi: Paul Young / Artist Partners Ltd.

 CANYAN

25 TL
KDV DAHİL

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-2198-4

9 789750 721984